

Es esmu dusmīgs

Pēterītis bija mazs zēns, līdzīgs tev. Viņš dzīvoja daudzstāvu mājā kopā ar tēti, mammu un mazo brālīti. Pēterītis tikko pārnācis no skolas, ar nepacietību metās paņemt savu dārgumu – dzimšanas dienā krusttēva uzdāvināto mašīnas modelīti, jo beidzot bija pienācis tas brīdis, kuru viņš ar tādu nepacietību bija gaidījis visu stundu laiku.

Pēterītis atvēra savu atvilktni un, parastajā vietā dārgumu neieraudzījis, paskatījās vēlreiz, taču mašīnītes atvilktnē nebija... viņš nepacietīgi izbēra visu atvilktnes saturu uz grīdas, taču izbira tikai vecās sen apnikušās mantas. Zēna domās uzzibsnīja smagas priekšnojautas – mazais brālis viņu šodien sagaidīja no skolas nevis kā parasti pagalmā, bet, tikko pamanījis mani nākam, ātri nozuda.

Smagu nojautu vadīts, Pēterītis metās pie Jāņa mantu kastes. Jā, tās dibenā, pavisā apsegts ar brāļa rotaļlietām, salauzts gulēja Pēterīša dārgums. „Nu pagaidi tikai Tu man! Tūlīt tu man redzēsi kā lauzt otra mantas!”

Dūres vīstīdams un niknuma asaras rīdams, puika metās meklēt brāli, taču ieskrēja krūtīs tēvam, kurš acumirkļi saprata notikušo. „Jā, es saprotu, Kā tu šobrīd jūties!” teica tēvs un stingri apņēma zēnu ap pleciem. Pēterītim iekšā viss vārījās no niknuma, viņš dūres vīstīdams, pūlējās izrauties no tēva tvēriena un pārmācīt brāli, taču tēvs mierīgi un noteikti turpināja: „Es saprotu, ka tev gribas piekaut brāli, tevī runā aizvainojums. Taču padomāsim abi, vai tas ir labākais, ko šobrīd tu vari izdarīt. Tu piekausi brāli, taču mēs visi jutīsimies slikti, jo pēc tam es būšu spiests sodīt arī tevi, un brālis jau tāpat ir nobijies par notikušo. Varbūt tu šobrīd labāk gribi pagalmā paspārdīt pret šķūņa sienu savu veco futbola bumbu?”

Pēterītis, iztēlodamies, ka atriebjas brālim par pārinodarījumu, sita ar visu spēku bumbu tik ilgi, kamēr kājas sāka just nogurumu, pēc tam noslaucīja sviedrus un apsēdās turpat šķūnīša priekšā. Pa šo brīdi pagalmā bija iznācis arī tēvs, kurš nostājās cieši blakus zēnam un mierīgā balsī jautāja: „Vai tu vēl ar vien esi tikpat dusmīgs?” „Es jūtos nedaudz labāk, taču manī vēl ir daudz dusmu,” atzinās Pēterītis.

„Es tevi saprotu, un varbūt tieši tāpēc ir pienācis īstais brīdis mums abiem saskaldīt un sakraut kādu grēdu malkas...” noteica tēvs un iedeva Pēterītim vieglāko cirvi.

Pēterītis skaldīja malku, kamēr viņa spēki izzīka. Pēc tam viņš malku tikai krāva un krāva, bet tēvs turpināja skaldīt. Kad Pēterītim jau likās, ka malkas kaudze vispār nekad nebeigsies, cirvja troksnis apklusā. Arī tēvs bija darbu beidzis.

Palīdzējis sakraut pēdējās šķīlas, tēvs mierīgi jautāja zēnam: „Kā tagad tu jūties? Vai dusmas nav mazinājušās?”

„Es jūtos labāk, taču joprojām esmu dusmīgs uz brāli”, godīgi atzinās Pēterītis.

„Mēs varētu iet iekšā,” ierosināja tēvs. „Zini arī citi cilvēku mēdz būt dusmīgi un aizvainoti, tu varētu piezvanīt kādam no saviem draugiem un aprunāties ar viņiem par to, kā viņi rīkojas šādās reizēs.”

Pēterītis novilkā āra drēbes, piezvanīja savam sola biedram un izstāstīja par notikušo. Andris nemaz nebija pārsteigts par Pētera nelaimi, viņš izstāstīja par to, kā dusmu brīžos pats uzliek „dusmīgo” mūziku un savā istabā viens pats dejo.

„Vai tu ar savu „dusmīgo” mūziku negribi atnākt pie manis?” ierosināja Pēterītis.

„Labi,” atbildēja draugs. Drīz vien Andris un Pēterītis skaļās mūzikas ritmā jau lēkāja, sita kājas un vicināja rokas. Kad mūzika apklusā, zēni bezspēcīgi atkrita uz dīvāna un Pēterītis juta, ka viņa niknums ir pazudis kopā ar sviedriem, kuri klāja puikas pieri, muguru, visu augumu.

„Zini es tagad jūtos daudz, daudz labāk,” atzinās Pēterītis. Man liekas, es tagad ieiešu karstā vannā un nomazgāšu pilnīgi visas savas dusmas!”

„Jā tā ir laba doma,” piekrita draugs. Zini, mana māsa, kad ir dusmīga, savas dusmas izpūš balonā un aiznes uz miskasti, bet tu vari tās nomazgāt un ļaut tām aiztecēt kopā ar netīro ūdeni.”

Kad Pēterītis bija jau noslaucījies, apsēdies savā krēslā, istabā, turoties aiz tēva, bailīgi ienāca mazais brālis, kurš turēja rokās Pētera modelīti.

„Es, goda vārds, negribēju to salauzt, man tikai gribējās apskatīties, vai tur iekšā ir īstais motors,” dodams mašīnīti, čukstēja brālis. „Piedod, lūdzu, mēs ar tēti to saremontējām! Es tev ļaušu pa vakariem klausīties manu mazo radio. Piedod, brālīt!”

„Ir jau labi,” neveikli atteica Pēterītis un paplikšķināja brālim pa plecu. „Dzīvosim tālāk draudzīgi!”

